

Mir – svoboda – pravičnost BOJEVNIK

Glasiło Zveze bojevnika in Samopomoči Zveze bojevnika

Val navdušenja in zvestobe je zajel vse tovariše iz svetovne vojne ter jih vodi na naša zborovanja, kjer manifestirajo za medsebojno prijateljstvo, resnično svobodo in pravi svetovni mir. Tabori v Hrastniku, na Suši pri Železnikih, žalostni gori pri Preserju, Kumu in pri Sv. Urhu nad Zagorjem so jasen dokaz naše trdne in neomajne volje, da složno stopamo za cilji, ki si jih je začrtala organizacija Zveze bojevnika. Tisoči na vseh zborih so enodušno pritrdili stremljenju za mir, svobodo in pravičnost. Tisoči zborovalcev so odločno poudarili, da so proti vsakemu nasilju, da obsojajo nadvlado posameznih stanov in struj ter da hočejo gospodarsko obnovo na temelju medsebojnih sporazumov. Kakor so že prvi tabori privabili tisoče in tisoče naših ljudi brez razlike mišljenja, svetovnega nazora in prepričanja, smo trdno uverjeni, da bodo tudi vsi tabori, ki se vrše v bodočih mesecih, združili vse, ki hočejo, da bomo dosegli pravo soglasje v sodobnih perečih vprašanjih ter dali izpodbuđo za ozdravljenje naših gospodarskih in socialnih razmer. Pozivamo zlasti tovariše z bojnih poljan, da vstopijo v naše vrste, da osnujejo skupine naše Zveze, da pridno agitirajo za naše tabore in se jih tudi sami udeležujejo. Dovolj je bilo čakanja in obljub, stopimo sami na plan, da dosežemo in dobimo, kar nam gre po vseh pravicah!

Vsi k nam

Vedno večja gospodarska in socialna stiska sili vse, da skušajo nepravilne današnjih dni zboljšati, ozdraviti ali odstraniti. Do sedaj se to še ni nikomur posrečilo, dasi je bilo že nešteto predlogov, načrtov in posvetovanj. V vseh deželah bi vodilni državniki radi premostili ali vsaj ublažili strašne posledice vojne, toda zdi se, da je vse prizadevanje zaman. Razumljivo je seveda, da ni mogoče takoj popraviti popolnega uničevanja, ki je trajalo preko štiri leta, da ni mogoče na mah zaceliti zevajoče rane, ki so jo leto za letom vedno znova večali, da ni mogoče precej zbrisati vsega gorja, ki je zajelo ves svet, skoro vsako družino. Vendar je neodpušljivo, da niso oni, ki so bili v prvi vrsti poklicani, da delajo za ublažitev vojnih razmer, to so državniki, ničesar storili, da bi vsaj deloma v petnajstih letih popravili krivice, ki jih je zadala svetovna vihra. Baš nasprotno: Vodilni državniki so zopet začeli z istimi metodami ko pred svetovno vojno. Človeku se zdi, da je šla svetovna vihra mimo njih, kakor bi je sploh ne bilo. To pa vse zaradi tega, ker so zopet prišli v državah na krmilo ljudje, ki so v varnem zaledju veselo preživeli težke dni, ne pa oni, ki so se borili v prednjih strelskih jarkih in bili v večni nevarnosti, kdaj bo ugasnilo njih življenje. Pri sklepanju mirovnihih pogodb pač tudi niso vprašali tistih, ki so tvegali

v vedni nevarnosti skozi štiri leta svoje življenje, ampak so k zeleni mizi sedli ljudje, ki o grozotah vojne sploh pojma niso imeli. In tako je zopet prevladala pest, prišel je diktat zmagovalca in že takoj prinesel kal nove vojne. Ne po načelu medsebojnega sporazuma, ampak na osnovi zmagovalcev in premagancev so sklepali mir. Ni obvladalo naziranje velikega ameriškega državnika Wilsona, temveč sila in volja zmagovalca! Tako je nastal namesto pomirjenja začetek novega sovraštva.

Posledice vsega tega čutimo po petnajstih letih vedno bolj in bolj ter skoro ne kaže, da se bodo razmere izboljšale. Skoro se zdi, da je vedno slabše. To vse zaradi tega, ker na vodilnih mestih nočejo, da bi se pomagalo, temveč ščitijo kapitalistične mogočnjake in se prav nič ne ozirajo na bedo in pomanjkanje revnih slojev. Kot jasen dokaz naj navedemo le ukinjenje delovanja naših Samopomoči, ki imajo res namen, da z vzajemno medsebojno pomočjo lajšajo bedo najširših slojev našega naroda. Oblasti pa zahtevajo kapitalno kritje, dasi dobro vedo, da so hranilnice in banke, ki imajo kapitalno kritje (?), danes zelo na trhljih nogah in da težko dobiš nekaj sto dinarjev lastnega prihranka iz hranilnice. To je samo primer, kam lahko privede brezglava in neosnovana zaščita kapitalističnih interesov. Takih primerov je povsod v vseh deželah nešteto in bi lahko napisali o tem cele knjige.

Vse to se godi, ker je v nas samih premalo zavednosti, ker čutimo, da še ni nas vseh zajel duh skupnosti, ker kažemo vse premalo trdne volje, da hočemo doseči, kar je v naših pravilih pa tudi v naših srcih. Zato, združimo se, tovariši iz svetovne vojne, pripeljimo v svoje vrste vse svoje prijatelje in znance, da bo naša četa močna in mogočna ter naša volja trdna in nezlomljiva!

Fran Bonač:

Mir tvoji zemlji, mir vsemu človeštvu

Izmed najgorenjših razočaranj, kar jih je meni prinesla poznejša povojna doba, je to, da ne morem doumeti, kako je mogoče, da možje bojevniki, ki so leta in leta stali v fronti — k tem štejem tudi boljševike — in zrli vse njeno nedopovedljivo gorje, sedaj zopet korakajo v dolgih vrstah, uniformirani, z vsemi mogočimi vojnimi kolajnami in divje pozivljajo spet kar naravnost ali po ovinkih ali na krvavo revanšo ali na pripravljenost ali na odrešenje. Saj jim je vendar jasno, da bo, če se kjerkoli v Evropi vnovič zapali krvavi kres, spet malone ves svet v takem ognju, da bo uničil tako odrešitelje kakor odrešene in neodrešene. Kam, za Boga milega, korakate vendar možje Evrope? Kam tako drzovito stopaš mladina ultra- in hipernacionalistična? Kam? V brezno, v kaos, v vulkan strahote in razdejanja.

Vhod v Gorico je svoj čas branila strašna Kalvarija nad slovensko Podgoro. Sedaj se dviga tam veličasten spomenik in v italijanskem jeziku je napisano na njem: Kalvarija 8.8.1916 (8. avgusta 1916. je padla Gorica). V svetem imenu Italije slava neštetim trumam junakov, ki so v petnajstmesečnem trpljenju zopet posvetili to goro s strašnim imenom Kalvarija, pripravljajoč veliko zmago ljubezni, pravice in svobode. Dà, zares, milijoni so umirali v svetovni vojni za ljubezen, pravico in svobodo, in sicer brez ozira na to, na kateri strani so se borili. Padli so kot spravi dar na oltar srčne Ljubezni, Pravice in Svobode, ker se je bilo človeštvo odvrnilo od teh idealov in grešilo proti njim. V skupnih grobovih počivajo marsikje borci iz svetovne vojne, kakor bi hoteli reči, da so padli za isti smoter.

Toda če pogledaš na pozornico Evrope, vidiš, da je bilo vse njihovo trpljenje, solze in kri in smrt zaman... Zaman? Leta 497. pred Kristusom je umrl v Metapontu za strtim srcem modrijan Pythagoras. Počilo mu je srce, ker se mu ni posrečilo, da bi ljudi spravil k pameti in srčni dobroti. Krščanski svet slavi letos 1900letnico smrti Boga človeka, ki ga je križal lastni rod... Ali so dandanes ljudje kaj drugačni kakor za časa Pythagora in za časa Kristusovega? Ali ne preti strašni val ogromnega, smrtonosnega strupenega plina ugonobiti ves svet? Kje so poznali za časa Kristusovega tako strašna morilna sredstva kakor jih pozna naš sodobnik vojak?

Umrl za domovino? Tako beremo neštetokrat na grobovih ali pa: sladko in prijetno je umreti za domovino! O, če bi kdo rekel vojak, ki je umiral v silnih bolečinah, da trpi za «veličino», za «slavo» domovine, torej za bolj ali manj materialne koristi, pridobljene enemu dostikrat na škodo drugega, kako silno bi mu bil zagrenil zadnje trenutke! Tak tolažnik bi bil čul isti odgovor, ki ga je dala Sophoklejeva Antigone zboru thebanskih starcev, ki so jo ob njeni poti v smrt tolažili s slavo: O gorje — norčujejo se iz mene! Ko človek odhaja tja, kjer ni več razlik med ljudmi, kjer so res vsi enaki, se ne tolaži s tem, kar je storil za razdor med ljudmi, ampak s tem, kar je storil za njih združevanje. Posameznike, narode in države pa združujejo ljubezen, pravica in svoboda. Kljub vsemu si ne moremo misliti, da bi bila smrt tistega vojaka zaman, čigar domovina se po vojni ni mogla okoristiti pri sklepanju miru, ki torej ni padel «za veličino domovine». Ne! Mi verujemo, da nikoli še nobena solza ni bila potočena zastoj, da nikoli nobena kaplja krvi še ni bila prelita zastoj..., da je smrt mati in da teše nebeški tesar mrtvaško postelj in zibel obenem...

Spominjam se, da sem nekoč v nekem svojem govoru že leta 1926. dejal tudi: «dandanes naj velja ta izrek: Sladko in prijetno nam bodi za domovino delati, slajše za pravo nebeško domovino kaj pretrpeti, najslajše pa za nebeško domovino umreti». Pa to nekaterim neumornim trobentačem najhujšega in nestrpnega nacionalizma ni bilo všeč in so skoraj že zaradi tega brenkali na struno denuncijantstva.

Trpko mi je takrat stopil pred oči nek odlok, ki smo ga bili vojni kurati enkrat med vojno prejeli od naših vojnih oblastnikov: Vse molitve za mir, ki jih moli duhovščina po župnijah, so vojnim kuratom najstrožje zabranjene, da se s tem ne zmanjša «die Schlagkraft des Heeres» (udarna sila v armadi).

No, kako sem bil potolažen, ko sem leta 1929. bral, da je sloviti kardinal Faulhaber (brezdvomno najboljši katoliški vojaški škof za časa vojne in tudi sedaj) v svoji pridigi na Silvestrovo leta 1928. govoril: «Lep del mladine je zajela misel miru. Ta mladina ve, da je še poleg vojnega meča duševni mir, poleg vojnega junaštva junaštvo čistosti, da so poleg zunanjih bojov še moralni boji in zmage. Slišali ste: sladko in častno je umreti za domovino. Jaz pa vam pravim: Sladko in častno je živeti za domovino. Sveta zublji ne plamenje le tedaj, če se kujejo meči, plamenje tudi tedaj, če se meči predelavajo v orala in kulturna orodja.»

Zato naj se na naših spomenikih ne blešče stare obrabljene fraze Grkov in Rimljanov o domovini, ampak naša v vojni temeljito očiščena mentaliteta naj kuje v kamen in bron besede kakor v škofji Loki:

«Nihče vam na srca rož ne sadi,
mrzli so grobovi zemlje tuje —
Le naša bolečina vas obiskuje
v grozi vaših smrti nema trpi
ter sklepa roke za mir sveta,
v naši molitvi ste spet vsi doma.»

Ali kakor je trd in gorenjsko klen napis na vojnem spomeniku v Breznici pod Stolom:

Vi za nas ste dotrpeli,
vi za nas izkrvaveli.
Na mirovnem pismu
pečat: vaša kri...
Preklet, kdor drzno kdaj ga še zdrobi.

Bojevniki okoli Novega mesta! Dne 27. avgusta se zberemo nad čudovito lepim gradom Hmeljnik, kamor nas vabi naš tovariš in sobojevnik baron Wamboldt, plemeniti mož po krvi in srcu, ki bo na svojem posestvu ob stiku treh fara na prelepi točki postavil veličasten križ z napisom:

3. 3. 1933. 1914—1918.

Na meji treh fara kraljuj,
in glej na lesu odrešenja
na te, ki v ljudski preporod
so dali ceno lastnega življenja.

Kraljuj, Odrešenik sveta,
v ljubezni svojega srca
in blagoslavljalj ljudstvo svoje
ki je in bo na veke tvoje.

Postavil v svetem letu 1933.
padlim bojevnikom Sv. Petra, Mirne peči in Trebelnega v spomin
Vlastelin Filip baron Wamboldt
graščak na Hmeljniku.

Korito in njegove planke

Beseda korupcija je nekaj silno grdega. Vse jo obsoja, celo oni, ki jo — molijo. Njen pomen leži v tem, da ta ali oni, ki ima v rokah priliko, da izkoristi svoj posebno ugoden položaj v svojo korist, tako priložnost tudi resnično izrabi. Silno pripravna reč je korito in malokdo se ga brani. Pa ne samo to. Pametni ljudje, ki hočejo veljati za ugledne in dostojne, ki jim je mnogo za njihov dober glas, ki se vsakega nekorektnega dejanja zelo zelo sramujejo, ki jim je sramežljivost tako rekoč že v krvi, taki pametni, častitljivi in sramežljivi ljudje si ne pripravijo samo korita, ampak umejo napraviti okrog njega tudi zelo visoke planke, da jih nihče ne vidi in ne moti pri njihovi obilni in diskretni južini. Kaj mislite, kako se take izvrstne planke napravijo? Načinov je več, najboljši je pa naslednji:

Vsi prijatelji korit, ki jih ni malo in ki se med seboj navzlic morda navideznim medsebojnim preprirom prav dobro poznajo in se v zadevah korita izvrstno razumejo, lepo složno sklenejo napraviti — paragraf, ki določa, da sta pri vsaki zasačeni koritarski južini kaznovana — oba, oni, ki je jedel in oni, ki je v korito trosil. Sedaj oni, ki je že pri koritu, lahko brez skrbi in po mili volji iz njega jé, kolikor more. Ni se mu treba bati, da bi ga zunanji svet videl ali motil, saj oni, ki mu je v korito natrosil, tega ne bo nikomur povedal. Saj bi bil kaznovan tudi on, če bi počeval, da je svinjo krmil! Zakaj jo je krmil, to je seveda zopet druga. Iz ljubezni do svinje gotovo ne. Ali — svinja daje ocvirke. Tako so zadovoljne lahko svinje in njih redniki. Roka roko umiva, planke paragrafa pa zakrivajo sramežljiv obraz. Ali ni to imenitno?

Te diskretne in zanesljive planke okrog korita pa niso nove. Zelo stare so že. Modro so jih postavili predniki, vse časti vredni nasledniki pa spoštujejo dedščino svojih prednikov, jo skrbno čuvajo in pridno uporabljajo. Temu pravi svet spoštovanje lepih starih navd ali tradicije.

Kaj pravite, kdo je pameten in kdo je neumen?

Glavni tabor Zveze bojevnikov bo letos na Brezjah 15. avgusta. Polovična vozna cena po železnici je dovoljena z odlokom prometnega ministrstva br. 10.089 z dne 16. maja 1933. za čas od 14. do 20. avgusta. Tovariši bojevniki, udeležite se te naše skupne manifestacije! Pripeljte s seboj svoje družine, znance in prijatelje!

Prihodnja številka izide v povečani obliki in izdaja za naš 10. glavni tabor na Brezjah dne 15. avgusta!

Tabori in zborovanja

Svibno nad Radečami. Ponosno se dviga še vedno nad razkošno lepimi holmi in hribci Zasavja razvalina glasovitih Ostrovrharjev, poleg Turjačanov najstarejših kranjskih plemičev srednjega veka. Koj spodaj na cesti, ki gre k župni cerkvi, slični kakemu taboru izza turških časov, pa stoji piramida s križem v spomin padlim iz tega gorskega kotička. Že tretjič smo se letos 7. maja zbrali okoli tega kamna, ki so ga z neumorno pridnostjo postavili domočini, da počastimo spomin preminulih. Ti dobri ljudje prav posebno čutijo potrebo, da se večkrat goreče spominjajo svojih sinov in bratov. Saj je povsod po kulturnem svetu tako. Tako je v Nemčiji in v avstrijski republiki vsaka druga nedelja v postnem času posvečena spominu padlih vojnih žrtev in znani kardinal Faulhaber, bivši vojaški škof Bavarcev, sedaj nadškof v Monakovem, prav posebno vedno priporoča, naj se vsi spominjajo nesčetih žrtev iz vojne. Trem tovarišem iz Ljubljane od glavnega odbora in zastopniku snujoče se skupine za Bežigradom je prišel naproti tajnik skupine Svibno, tovariš **Fr an Podlesnik**. Pa smo urno zdrčali ko blisk med pestro majniško naravo in se naenkrat znašli v prijazni domačiji predsednika, šolskega upravitelja v Svibnem, tov. **Ante Nanuta**. Kako sta se sukala njegova gospa in on, ko sta imela polne roke dela, da postrežeta došlim gostom, pripravita kosilo za pevce, igralce igre «Divji lovec» itd. Zazvonilo je v zvoniku in šli smo v cerkev, kjer je daroval najsvetejšo daritev tov. **Bonač** in z nekaj krepkimi besedami otvoril slovesen uvod v slavje, ki se je pričelo po službi božji zunaj. Dospeli so tovariši odposlanci skupin Trbovelje, Zagorje, Hrastnik, kakih 15 mož, več vojnih invalidov, ki se niso zbal strme poti, dragi odlični gostje iz Radeč in Zidanega mosta in zelo veliko ljudstva. Občudovali smo ta dan zlasti predsednika tovariša **Antona Nanuta**. V lepem pozdravnem govoru je nastopil sedaj kot predsednik Zveze, sedaj kot tolmač pozdravov županstva iz Radeč, ki je darovalo večjo vsoto za razne potrebe skupine v Svibnem in zopet se je po slavlju sukal kot oče rihtar tako spretno na odru, da so roke kar nehote udarjale v plosk. Pa tudi njegova gospa, kako temperamentno je igrala ženo kovača, kako kot skrbna Marta stregla gostom. Posebno poudarjamo tudi nastop glavne igralka in nad vse spretno režiserke gospodične učiteljice **Danice Habjanove**, ki je na odru pred Marijinim znamenjem tako naravno ihtela, da je vsa dvorana z njo vred na glas zaplakala. Pri spomeniku je pozdravil tov. **Pavle Mašič** v imenu glavnega odbora, slavnostni govor pa je imel tov. **Franc Bonač**, ki je rahljaj človeška srca in jih dvigal v sfere prave srčne kulture. Vse slavje je poteklo v splošno zadovoljstvo. Enodušno so nam klicali ljudje iz Svibna: Prihodnje leto spet na svidenje!

Na žalostni gori pri Preserju se je zbrala na binkoštni ponedeljek 5. junija ogromna množica tovarišev iz svetovne vojne iz vseh krajev ljubljanske okolice, prišli so celo tovariši iz Cerknice in Rakeka. Sv. mašo in cerkveni govor je imel duhovni svetnik č. g. **Andrej Ažman**. Tabor je otvoril in vodil predsednik skupine Zveze bojevnikov Preserje tov. **Gašper Rebolj**, ki je pozdravil vso množico, posebno zastopnika sreskega načelstva g. **I. Likoviča** in zastopnike tiska. Nato je govoril tovariš **Ivan Marinko**, ki je sporočil pozdrav osrednjega odbora Zveze bojevnikov in generala Maistra. Za njim so pozdravili zbor zastopniki skupin, nato pa je govoril o mirovni ideji zastopnik esperantskega kluba gosp. **I. Vahen** najprej slovensko, potem pa še esperantsko. Naslednji govornik tov. **Anton Kozina** je v lepem in odkritosrčnem govoru poudarjal pomen organizacije in njeno delo. Viharno je bil pozdravljen govor bivšega vojnega kurata in pisatelja tov. **Janeza Jalena**, ki je v izbranih in jeklenih besedah orisal grozote vojne in poudarjal našo trdno voljo za dosego miru. O gospodarskem

položaju v naši državi je govoril tov. **Stanko Florjančič**, ki je posebno poudarjal gospodarske hibe našega časa in podal smernice za ozdravljenje našega gospodarstva, sicer bo stiska in beda še hujša. Poslednji je govoril še enkrat tov. **Ivan Marinko** o programu in načelih naše Zveze ter je pozival navzočne, da z vsemi silami delajo za prosep svoje države. S tem je bil veličastni zbor zaključen in popoldne se je razvila prijetna domača zabava bojevnikov na **Brezovici**, kjer je sodelovala pred kratkim ustanovljena godba.

Kum, ta častitljivi očanec našega Zasavja, je o binkoštnih praznikih kar oživel, saj so se na njem zbrali moške in fantje, bivši vojaki iz svetovne vojne. Bilo jih je gotovo preko 3000. Tabor je organizirala in vodila naša skupina iz **Trbovelj**, ki je ena izmed najagilnejših naših skupin. Že v nedeljo 4. junija je zažarelo nad 22 kresov, ki so se videli daleč na **Dolenjski**, do **Mokronoga**, **Škocjana** in **Bučke**. Moške in fantje so si postavili šotore, v katerih so se pomenkovali o dogodkih, ki so jih doživeli v svetovni vojni, dokler jih ni zlato jutrnje solnce in zvoki vzorne rudarske godbe iz **Trbovelj** zbudilo in opomnilo, da se pričinja tabor bojevnikov — rudarjev. Nove trume so prihajale iz vseh krajev Zasavja na prijazni hrib, kjer kraljujeta v svojih cerkvicah sv. **Neža** in sv. **Jošt**. Ob 10. dopoldne je opravil bivši vojni kurat gosp. prof. **Ratej** iz **Trbovelj** cerkveno opravilo in je v lepem cerkvenem govoru klical taborjane k slogi in delu za ideale človečanstva in kazal pot k ozdravljenju današnje družbe. Po cerkvenem opravi se je v prijazni dolinici pričel tabor, katerega je vodil predsednik trboveljske skupine g. prof. **Miroslav Ratej**. V imenu osrednjega odbora je prvi govoril glavni tajnik tov. **Ivan Rozina**, ki je razložil namen in pomen Zveze bojevnikov. Za njim je spregovoril tov. **Franc Zupančič** iz **Most** o mirovni ideji, ki je temelj naše organizacije. Kakor kladivo s padale njegove besede na naslov diplomatov, ki kujejo v svojih kabinetih zle naklepe proti svetovnemu miru. Tabor je pozdravil nato prvi podpredsednik zveze tov. **Ivan Matičič**, ki je po daljšem boleanju prišel zopet k svojim borec in jih bodril na borbo za dosego naših idealov, ki smo si jih začrtali v svojih pravilih pa tudi v svojih sreih. K besedi so se oglasili tudi zastopniki skupin iz **Hrastnika**, **Zagorja**, **Svibnega** in **Device Marije v Polju**, ki so poudarjali odločno voljo, vztrajati v boju za idejo Zveze bojevnikov. Naposled je povzel besedo član osrednjega odbora tovariš **Jože Pirc**, ki je predvsem poudaril prizadevanje Zveze za pravično ureditev socialnih razmer, katerih ozdravljenje je prva dolžnost vseh, ki ljubijo državo. Kakor enoglasen klic je odjeknil tabor za zahtevo po socialni pravičnosti. Po taboru so pod vodstvom g. župnika **Pogačarja** zapeli pevci iz **Dobovca** «Oj Doberdob». Pesem, ki je privrela iz grl trpinovrudarjev in kmetov, je napravila globok vtis na zbrano množico. Predsednik tabora se je zahvalil govornikom s pozivom na slogo pri delu za razširjenje idej naše najjačje organizacije za mir, bratstvo, svobodo in socialno pravičnost. Po taboru se je razvila ob zvokih rudarske godbe prijetna domača planinska zabava. Slišal si samo smeh in petje navdušene množice, ki je manifestirala za nov pokret. Prav posebno moramo omeniti izredno požrtvovalnost in trud tovarišev iz **Trbovelj**, njihovih žen in deklet, ki so v lastni režiji preskrbeli za okrepčila več tisočere množice. Bil je dan, kakršnega je **Bog** pripravil le Zvezi, tako nam je dejal osiveli rudar, ko smo se poslavljali od naših vojnih tovarišev.

Na Suši pri Železnikih, na prijaznem griču okoli lepe Marijine cerkvice, so se zbrali na binkoštni ponedeljek tovariši bojevniki iz **Selške doline**, gotovo več kakor 1000 mož. Ob 10. dopoldne je bila v cerkvici sveta maša s cerkvenim govorom. V lepah besedah je bivši vojni kurat župnik iz **Dražgoš** č. g. **Franc Hiti** go-

voril o pomenu vesti in prav posebno poudarjal, da je treba svojo vest poslušati zlasti v naših težkih dneh. Po pridigi je daroval sv. mašo za umrle vojake v svetovni vojni slovenski pesnik in župnik iz Zalega loga, duhovni svetnik č. g. Anton Hribar. Pri maši so izredno lepo peli pevci bivši vojaki iz Škofje Loke. Po cerkvenem opravilu je predsednik skupine Zveze bojevnikov za Selsko dolino tov. Peter Gartner započel zborovanje na prostem. V imenu osrednjega odbora je kot prvi govoril urednik »Bojevnika« tov. Rudolf Wagner, ki se je v začetku spomnil umrlih bojevnikov, nato pa so pevci zapeli žalostinko »Usliši nas, Gospod«. V nadaljnjem svojem govoru se je spomnil vojnih žrtev invalidov, vojnih vdov in sirot, za katere skrbeti je naša dolžnost predvsem s tem, da jim pripomoremo do sprejetja pravičnega invalidskega zakona. Nato je govoril o namenu in ciljih organizacije Zveze bojevnikov, o njenem prizadevanju za pravično ureditev socialnih razmer in za uresničenje miru, svobode in pravičnosti. Za njim je spregovoril od osrednjega odbora tov. Janko Vertin o našem mirovnem poslanstvu ter o velikem oboroževanju vseh držav. Svoj govor je zaključil, da je naloga nas vseh, delati v zvezi z vsemi bojevniki sveta za to, da nikdar več ne pride do takega ali še večjega prelitja krvi kakor je bilo v svetovni vojni. Zastopnik skupine Zveze bojevnikov iz Tržiča tov. Vinko Ciler je pozdravil zbor v imenu svoje skupine in poročal o invalidskem vprašanju ter o težavah, ki jih morajo pretrpeti invalidi. Zlasti je grajal pomanjkljivosti dosedanjega invalidskega zakona in zahteval, da se tudi invalidsko vprašanje reši tako, da bodo prizadeti invalidi vsaj malo zadovoljni. Pozdrave skupine Zveze bojevnikov iz Škofje Loke je sporočil tov. Ravnikar in posebno bodril navzoče na skupno delo za doseg ciljev, ki si jih je načrtala organizacija Zveze bojevnikov. Vsi govorniki so bili za svoja izvajanja burno aplavdirani. Po govoru so pevci zapeli pesem »Pelin roža«, nato pa je tajnik skupine tov. Franc Srebrnjak predlagal, naj se pošlje pozdrav predsedniku generalu Maistru in sprejme zbor izjavo, da bodo bojevniki z vsemi močmi delali za svojo bratsko invalidsko organizacijo ter vse storili, da se ohrani mir, zajamči svoboda in zavlada pravičnost. Pevci so nato zapeli »Ob Doberdob«, potem pa je predsednik z zahvalo govornikom in drugim udeležencem zaključil nad vse lepo uspeli tabor. — Popoldne je imel tov. Janko Vertin v železnikih lepo uspelo predavanje s skioptičnimi slikami o civilnem in vojnem letalstvu. Predavanje je bilo dobro obiskano in so bili prisotni z njim zelo zadovoljni.

Pri Sv. Urhu nad Zagorjem so se zbrali tovariši iz svetovne vojne 18. junija. Kljub ogromnemu naliveu je tabor pokazal, da je ideja, ki jo zastopa naša organizacija, silno močna, saj so ljudje, do kože premočeni, vzdržali na prostem do konca zborovanja. Ob 10. dopoldne je bila cerkvena slovesnost. Začela se je s pridigo, ki jo je imel bivši vojni kurat predsednik trboveljske skupine tovariš profesor Miroslav Ratej. V vznešenih besedah se je spominjal trpljenja in bridkosti med svetovno vojno in posebno naglašal našo dolžnost, da molimo za one, ki so pustili življenje na bojnih poljanah. Za umrle v svetovni vojni je po pridigi daroval tov. Ratej tudi sv. mašo. Po cerkvenem opravilu je otvoril tabor pred cerkvijo predsednik zagorske skupine tov. Stanko Pečnik, ki je pozdravil navzočne zastopnike, člane in drugih udeležence in jih bodril, naj vztrajajo pri zborovanju do konca. Nato je govoril tov. Viktor Zorič o namenu, pomenu in ciljih organizacije Zveze bojevnikov, za njim pa tovariš Stanko Florjančič o gospodarskih razmerah pri nas in o rešitvi iz današnje gospodarske stiske. Končno je nastopil posle vodeči podpredsednik Zveze bojevnikov tov. Ivan Marinko, ki je posebno poudarjal potrebo in moč naše organizacije ter pozival navzoče, naj se pridružijo našemu pokretu in naj vstopijo v naše poštene

vrste. Po njegovem govoru je zaključil predsednik tovariš Stanko Pečnik z zahvalo navzočnim nad vse lepo uspeli zbor, katerega se je udeležilo preko 3000 tovarišev.

Tonens:

Trboveljska

Te dni je imela naša Trboveljska svoj veliki petek na občnem zboru. Človeku se kar milo stori. Ubogi inozemski delničarji, ubogi upravni svetniki pa tudi ostali visoki funkcionarji — nič dividende!

Neki rudar, ki je preko trideset let užival dobrote teh dobrotnikov vseh dobrotnikov in ki so ga skrbni očetje nazadnje s krvavečim srcem postavili v debeli penziona, je prišel na izvrstno misel, če bi morda ne kazalo, da bi priredili rudarji vseh revirjev Trboveljske podporno akcijo rudarjev za uboge delničarje itd. Saj vendar ne gre, da bi se rudarji mastili, delničarji itd. pa bi poginjali naravnost od glada. Mehka duša starega rejenega rudarja v debelem penziju iz razkošne moderne vile se je milo razjokala ob tistem, požrtvovalnem in nesebičnem trpljenju delničarjev itd. za debele rudarje. Posebno se je razjokal, ko so mu pokazali fotografijo občnega zbora. Razpode dobrotniki vsi shujšani, bos in nagi. Na obrazih silno trpljenje in pri oknih sestrada in razcapana deca delničarjev itd., glava pri glavi, proseče steguje slujšane ročice proti občnemu zboru za skorjico suhega kruha. Ali asketični apostoli so po zapovedi sv. pisma, ki pravi: »Če te je udaril po levi, nastavi mu še desno, če ti je vzel suknjo, daj mu še srajco!« odločno rekli svoj — ne! Naj tudi poginemo od lakote mi, naše žene in otroci, dividende ne bo samo zato, ker je treba v težkih časih skrbeti najprej za svojega bližnjega in to so za občni zbor vendarle najprej — debeli rudarji s svojimi srečnimi družinami. In res, stari rejeni rudar debelega penzija iz razkošne moderne vile je sklical shod vseh revirjev za izvedbo pomožne akcije za delničarje itd.

Kako bridko se je zmotil stari rejeni rudar debelega penzija iz razkošne moderne vile, ko je skliceval shod in ko ni računal, da je samo nehvaležnost plačilo tega sveta. Na shod je prišel, reci in piši, samo en objesten rudar, ki je kratko izjavil, da drugih sploh ne bo in da nihče ne da nič, ker da dajo svoj denar rajši v banke in hranilnice na varno in plodonosno obrestovanje, kolikor ga namreč ne zaveseljačijo po barih itd. In groza, kake bogokletne stvari je pri tem govoril. Tako je rekel, da se je občni zbor delničarjev samo — potuhnil s svojo dividendom. Če hočeš doseči kake koncesije ali znižati rudarjem debele plače ali jih celo pošiljati k morju na dopust in v vile v penziju, vendar ne smeš zavzeti, kakor kak bedak, bahaške taktike. Pokazati je treba siromaštvo, kakor to delajo vsi poklicni berači, po potrebi je potreba tudi milo zavijati glas in oči — nekaj se že doseže, ni vrag. Poleg tega pa sedaj tudi ni deviz na razpolago, da bi iznašali inozemski delničarji dividendo preko državne meje. Torej, kaj bi delničarji trenutno neugodne prilike ne spremenili v ugodno. Dividenda danes ali jutri, saj velik dobiček ne more ne skozi okno ne skozi vrata, kaj šele skozi ključavnice železnih kas, če mu tega gospodje ne dovolijo. Sicer pa dobičku plesnoba ne škoduje, narobe, kakor pri vinu je, ki se sčasoma še omehča in na vrednosti pridobi. Sicer pa sam vrag zna, ali je ta stari rudar z dobro pokojnino gledal v njihove knjige?

Vse to je morala poslušati mehka duša starega rejenega rudarja debelega penzija iz razkošne moderne vile. Propadla je dobrodelna akcija rejenih rudarjev za osirotele delničarje itd., ker je propadla hvaležnost za storjene dobrote, ker je propadla morala presitih rudarjev in se je že vsepovsod razširilo nevarno pohujšanje mehkužnega preobilja. In stari rejeni rudar mehke duše debelega penzija iz razkošne moderne vile je padel na obraz pred Križanim, na prsa se je trkal, grenke solze je pretakal in prosil za spreobrnitev grešnikov — in glej, prišla je Pravica. Kdor jo hoče videti, naj stopi v Trbovlje, Hrastnik, Zagorje, Kočevje in drugam, pa tudi pri delničarjih itd. naj se oglasi in videl bo povsod rejene rudarje debelih plač in penzijonov v razkošnih modernih vilah poleg bednega delničarja.

To sta veliki petek delničarjev in velika nedelja slovenskih rudarjev naše Trboveljske.

Uprava »Bojevnika« ima nov čekovni račun št. 13.051. Prosimo, da nam nakazujete naročnino za list, denar za oglase, prispevke za tiskovni sklad, sploh ves denar, ki je namenjen za list, na novi čekovni račun!

Ivan Rozina:

Pot v robstvo

Čim smo se vsi izkrkali, so nas odgnali v taborišče Campo Perdu, ki so ga dan prej izpraznili Madžari. Vkrkali so jih namreč na isti parnik «Orione», iz katerega so izkrkali malo prej nas. Rekli so nam, da jih peljejo domov. Mi nismo verjeli takim vestem, katerih smo bili že vajeni. Kakor smo izvedeli pozneje, je bilo to le res. Naše taborišče je bilo dokaj preprosto. Obstajalo je razen kuhinje, ki je bila zidana, iz samih šotorov. V vsakem šotoru so bili nastanjeni po štirje možje. Nas Slovence so nekako oddelili. Bilo nas je kakih 500 mož. Tvorili smo tako zvano III. Reparto. Za komandanta so seveda postavili tovariša Miklavčiča, ki se je na videz še precej dobro užíval v novi položaj. Poskrbel je, da smo po večini prišli do dela in si s tem krajšali čas. Dobil sem oddelek 12 mož, v katerem so bili seveda vsi že prej omenjeni prijatelji. Naš oddelek je moral s popolnoma primitivnimi sredstvi lomiti ob morju apnenec, iz katerega smo potem žgali apno. Vsak oddelek je moral najpozneje v enaindvajsetih dneh nalomiti toliko kamenja, da ga je bilo za eno peč (apnenico). Oni, ki niso bili zaposleni pri lomljenju kamenja, so morali po drva. «Drva» so bila res imenitna. Obstajala so iz plevla, ponajveč iz pelina. Kadar smo imeli dovolj apnenca in poleg tega 3000 velikih butar omenjenih «drv», smo peč pozidali in zakurili. Službo pri peči smo vršili v treh oddelkih in se izmenjavali vsake štiri ure. Kdor je že kdaj žgal apno, ve, da mora biti toplota vedno enakomerna skozi ves čas žganja. Zaradi tega so morali možje, ki so bili v službi, neprestano podajati butare drug drugemu in jih metati v nenasitno žrelo tri dni in tri noči. Razumljivo je, da so se izmenjavali zaradi strahovite vročine tudi oni, ki so bili pred vrati peči. Za okrepčilo nam je služil odcedek kave, ki smo ga mnogokrat prekuhali. Tako smo imeli prve čase na Asinari dovolj izpremembe v življenju. Lepega dne se je naš komandant naveličal poveljevanja III. Reparte. Odložil je svojo visoko funkcijo in se kar sam imenoval v kuhinjo za «Oberkocha». Četudi nam je zatrjeval, da je storil to le iz ljubezni do naših želodcev, mi nismo verjeli in smo bili prepričani, da si je kot nemirni duh, kakršen je vedno bil, zaželel izpremembe, ker se je časti poveljnika naveličal. Izprememba pa ni ugajala nam. Pregovarjali smo ga zlepa, naj se vrne na svoje mesto, pa se ni dal omehčati. Zato smo poskusili s silo. Tretji dan nje-govega tako slavnega kuhanja smo ga kar dejansko postavili iz kuhinje, ali bolje, vrgli smo ga vun. Poleg tega smo se pritožili, četudi ni bilo res, da dobivamo, odkar on «kraljuje» v kuhinji, mnogo slabšo hrano. Res je bila to grda nehvaležnost od nas. Toda storili smo iz prave tovariške ljubezni, kajti vsi smo ga resnično ljubili ter smo ga hoteli imeti za poveljnika. Zmaga je bila naša. Odstavitev, ki smo jo tako vzajemno izvršili, je potrdilo tudi vrhovno poveljstvo. Bil je «suspendiran» in postavljen zopet na mesto, iz katerega je tako «nečastno dezertiral». — Kakor sem že prej omenil, je bila na otoku silna vročina. Trpeli smo poleg vročine tudi strašno žejo, vode pa nismo nikjer dobili. Dovažali so jo s posebno ladjo iz Sardinije in jo pretakali v nalašč zato napravljene rezervoarje, toda vsak mož jo je prejel dnevno le pol litra. Kaka usoda? Obdajala nas je krog in krog neskončna voda, morje, ki pa je bilo slano, mi pa smo moleli jezike iz razsušenih ust od strašne žeje in vročine. Mnogo tovarišev je zopet pomrlo, mnogi pa smo dobili «kurjo slepoto». Čim je solnce zašlo, pa četudi je bilo še svetlo, nismo videli ničesar. Tovariši, ki te boleznii niso imeli, so nas morali voditi kakor slepce. Položaj se je izboljšal, ko so nas preselili izpod starega trdnjavskega stolpa na Campo Perdu v taborišče Campo Faro. Tu smo si udobneje pripravili bivališča. V zemljo, oziroma skalo, so bile vdolbene 1½ metra globoke jame; preko teh jam smo napeli šotore. Krog in krog pa smo izkopali jarke za odtok deževnice, ki smo jo pa le redko videli. Naša nova bivališča smo imenovali «vile» in jih krstili z imeni deklet, katera sa nam bila v najlepšem spominu še iz domačih krajev. Imen ne bom navajal, ker bi se utegnili danes katera prevzeti spričo tolike časti, ki smo jim jo izkazovali v daljni tujini. Notranjščino naših «vil» smo opremili z vsem «komfortom», ki nam je bil na razpolago. Poleg dveh postelj smo imeli tudi vsak svoj stol in mizico, v kotu pa smo si sezidali celo majhen štedilnik, seveda «najmodernejšega» izvora. Naša petorica se je porazdelila takole: V prvi «vili» sem bil s tovarišema Tomcem, poleg naju sta bivala tovariša Bitenc in Bricelj, tovariš Miklavčič pa se je spravil v sredino taborišča, kar se je pač kot poveljniku spodobilo.

(Dalje prih.)

Janko Vertin:

Obisk vojnih grobov ob Soči

Po dobri četrturi vožnji smo po lepi cesti dospeli na doberdobsko planoto. Ves čas vožnje od Redipulja do doberdobske planote so zle oči tistih, ki niso bili v vojni, po sledovih strelskih jarkov. Njih želja se je kmalu izpolnila, kajti pojavile so se ob cesti table z napisi: «Druga italijanska linija», nekaj sto metrov nato «Prva italijanska linija» — majhen presledek — «Prva avstrijska linija» in kmalu «druga avstrijska linija». Italijanski strelski jarki so še popolnoma ohranjeni, ker so obzidani z betonom, dočim so avstrijski strelski jarki že v razsulu, vendar popolnoma vidni. Kaverne, kolikor jih je bilo za vojne mogoče narediti, so še popolnoma ohranjene.

Kdor ni videl doberdobske planote, ne more doumeti nadčloveške vztrajnosti vojakov in tudi ne more doumeti, da je bila za vsakega vojaka, ki je prišel v strelske jarke te planote, siguren grob. Tu ni drevesa, ni grmiča, ne zaklona, temveč ravna planota kraškega kamna. Učinki granat, katerih sledovi so na tej planoti še ohranjeni, so bili naravnost grozni. Prav na to planoto so pa poslali vedno le bivše slovenske polke, ker je avstrijsko vojaško poveljništvo dobro poznalo hrabrost in vztrajnost slovenskih vojakov. Ta planota je bila tudi ključ do Trsta in zaradi tega so jo morali držati za vsako ceno.

Po ogledu teh groznih sledov smo po kratki vožnji dospeli v prijazno vas Doberdob. Ta vasica je sedaj popolnoma prenovljena, vendar najdeš tudi tu še precej porušenih domov. Bila je nedelja in točno ob enajstih dopoldne smo se ustavili pred cerkvijo. Vas je bila kakor izumrla, ker je bilo vse pri maši. Ko pa smo komaj dobro izstopili iz avtobusa, je bila maša končana in vse se je zagnilo okrog nas, ko so zvedeli, da smo Slovenci. Naš obisk je bil predvsem namenjen pokopališču in zaprosili smo domačine, naj nas popeljejo tja. Z velikim veseljem in prijaznostjo je cerkveni ključar pohitel po ključ pokopališča in nas odvedel v spremstvu vseh domačinov na pokopališče. Tu počiva skoro 10.000 vojakov, večinoma Slovencev. Odkritih glav in z največjo pieteto v srcu smo hodili mimo grobov slovenskih fantov in gledali, če ne bi morda uzrli groba kakage poznanega tovariša. Res je po naključju našla ga. Zaplotnikova grob Josipa Perkota iz Križev pri Trziču. Otrokom Perkota je omenjena gospa botra in otroci doslej niso vedeli, kje počiva njih oče. Fotografiral sem grob in izročil sliko svojem.

Na tem pokopališču sem ugotovil, da izkazujejo Italijani veliko pieteto do mrtvih. To trditev lahko vsakdo uvidi že na Doberdobu. Vsak vojak, bodisi Nemec, Slovenec ali pripadnik druge narodnosti, ki je pokopan na doberdobskem pokopališču, ima iz kraškega kamna izdelano in izklesano nagrobno ploščo, opremljeno z emajlirano tablico, ki vsebuje ime, priimek, pripadnost k polku in dan smrti. V sredini tega pokopališča stoji poseben spomenik, ki ima na kamenitem podstavku pravega metalca min največjega kalibra. Žalibog nima spomenik nikake spominske plošče, ter bom v tem oziru navedel ob koncu svojega članka še nekaj pripomb. Tako vzorno je urejeno pokopališče slovenskih fantov pri Doberdobu! Pa pogledjmo ljubljansko vojaško pokopališče pri Sv. križu. Nekaj strohnelih lesenih križev z nevidnimi napisi reži preko ravnih grobov, obraščenih s plevelom. Kje tiči vzrok te zanemarjenosti? Zveza bojevnikov je v tem pogledu že davno storila švojo dolžnost in apelirala na oblastva — žal je vedno naletela na gluha ušesa. Prof. Plečnik je izdelal krasen načrt za postavitev mavzoleja, ki bi stal v primeri z ureditvijo vojaških pokopališč drugih držav prav neznatno vsoto. Naša občina, odnosno država, pa za to nima denarja, da bi vsaj s tem pokazala hvaležnost tistim, ki so žrtvovali svojo kri za temelje Jugoslavije. Sramovati se moramo, če pogledamo na ljubljanskem pokopališču pri Sv. križu velik kontrast med italijanskim in našim vojaškim pokopališčem.

Po ogledu doberdobskega pokopališča smo nadaljevali pot proti Gorici.

(Dalje prihodnjič.)

Reklamacije in naročila na list pošiljajte na naslov: Ivan Rozina, Ljubljana, Tyrševa (Dunajska) cesta 14 («Orient»). «Bojevniki» izhaja mesečno. Naročnina znaša 10 Din letno. Čekovni račun št. 13.051.

Poravnajte naročnino!

Priveditve zveze bojevnikov

2. julija: Tabor v Crngrobu pri Škofji Loki. Ob ½8. odhod z godbo iz Škofje Loke v Crngrob. Ob 9. sv. maša za umrle vojake, ob ½9. cerkveni govor in slovesna sv. maša (preč. g. dekan Matija Mrak). Po cerkvenem opravi tabor na prostem, na katerem bodo govorili tovariši osrednjega odbora Zveze bojevnikov Ivan Marinko, Stanko Florjančič in Ivan Rozina. V odmorih med govori petje škofo-loškega pevskega zbora. Popoldne prosta zabava s sodelovanjem godbe in pevskega zbora. Ob 5. popoldne odhod v Škofjo Loko.

2. julija: Velika vrtna veselica skupine Zveze bojevnikov Ljubljana-Moste na senčnatem vrtu gospoda Oražna v Mostah. Začetek ob 4. popoldne. Sodeluje godba gasilnega društva iz Litije.

9. julija: Tabor bojevnikov v Mokronogu. Ob 10. dopoldne na Žalostni gori sv. maša z govorom (rezervni častnik č. g. dr. I. Ahčin). Nato zborovanje na prostem, kjer govorijo tov. Ivan Marinko, Rado Sturm, Stanko Florjančič in Ivan Rozina. Sodeluje godba. Iz Ljubljane bo vozil posebni vlak in je cena za vožnjo, zajtrk v vlaku in kosilo 45 Din. Prijave sprejemajo osrednji odbor in skupine do 4. julija. Pred taborom bo ob 8. zjutraj ustanovni občni zbor skupine Zveze bojevnikov Mokronog.

15. avgusta: Skupni tabor vseh bojevnikov na Brezjah. Tabor se bo vršil v znamenju 10letnice, odkar hite vsako leto vojaki iz svetovne vojne zborovat na Brezje. Sodelovali bosta dve godbi. Polovična vožnja je že dovoljena.

27. avgusta: Zborovanje pri Sv. Urhu nad Dobrunjami.

27. avgusta: Zborovanje na Hmeljniku pri Novem mestu.

8. septembra: Tabor na Šmarni gori.

Naš tovariš in priljubljeni zdravnik dr. Tone Jamar, znan našim fantom iz Judenburga po svoji izredni dobroti kot rešitelj in pomočnik iz nešteti nevarnosti, kateremu se mora marsikdo zahvaliti, da je danes še živ, se je srečal z Abrahamom. Ob njegovi petdesetletnici se ga vsi bojevniki spominjamo s hvaležnostjo in mu želimo, da bi se mu skoraj povrnilo zdravje, da zopet čil in zdrav doživi še mnogo let v korist človeštvu, v ponos vseh, ki ga poznajo, in v veselje dragim domačim.

Iz organizacije

Skupine pozivamo, da nakažejo čimprej članarino osrednjemu odboru Zveze bojevnikov za vsakega člana po 3 Din. Denar pošljite na čekovni račun št. 14.160.

Skupine in naročnike opozarjamo, da pošiljajo denar za list (naročnino, denar za oglase, prispevke za tiskovni sklad itd.) na čekovni račun št. 13.051. Skupinam in naročnikom, ki še letos niso poravnali naročnine, razpošljemo v kratkem nove položnice in jih že sedaj prosimo, da takoj poravnajo naročnino, saj znaša le 10 Din za vse leto!

Novi znaki Zveze bojevnikov so že gotovi. Dobe se pri tajništvu. Tam dobijo skupine lahko tudi pravila in vsa navodila.

Dobrunje. V soboto 24. junija se je vršila ob 8. uri zvečer na pobudo glavnega tajnika tov. Rozine skupna seja skupin Dobrunje, Štepanja vas, Bizovik in Hrušica ter Sostro. Razgovarjali smo se predvsem, kako poživiti delo in dvigniti zavest pri članstvu. O položaju v organizacijah je poročal tov. Ro-

zina, ki je stavil več umestnih predlogov in nasvetov, ki so bili vsi soglasno sprejeti. Sklenjeno je bilo tudi, da se bo vršil skupni tabor za vse tri skupine pri Sv. Urhu dne 27. avgusta. Dalje je bilo sklenjeno, da bo prihodnja skupna seja 19. avgusta pri «Korbarju» v Hrušici. Skupne seje naših skupin bodo vsake tri mesece, vsakokrat pri drugi skupini. Predsedoval bo vselej predsednik tiste skupine, v čije kraju bo seja. Prvi seji je predsedoval predsednik skupine Dobrunje tov. Jakoš, zapisnikar je pa bil tajnik tov. Bertonec.

Ljubljana-Moste. Naša skupina priredi v nedeljo 2. julija 1935. ob 4. uri popoldne veliko vrtno veselico, združeno z bogatim srečolovom, plesom itd., na senčnatem vrtu g. Jožeta Oražna na Selu. Sodeluje gasilska godba na pihala iz Litije. Vljudno vabimo vse člane in prijatelje kakor tudi vse okoliške skupine, da se veselice v čim večjem številu udeležijo. — Govorniški tečaj zaključimo v soboto 15. julija. Začetek novega tečaja bo v jeseni in ga bomo pravočasno objavili. Ob tej priliki ponovno vabimo članstvo in prijatelje, da se udeležijo tabora v Mokronogu. Prijave sprejema tov. Kovič Karel na Zaloški cesti. Cena za vožnjo, zajtrk in kosilo je 45 Din.

Za tiskovni sklad so prispevali: Skupina Zveze bojevnikov Trbovlje Din 20.—; skupina Zveze bojevnikov Litija Din 2.—; skupina Zveze bojevnikov Ljubljana-Moste (nabrano pri godovanju predsednika skupine Ivana Rozine) Din 100.—; Ivan Lavrič, Stari trg pri Rakeku, Din 5.—; Ivan Habič, Moste pri Ljubljani, Din 5.—; skupina Ljubljana-Trnovo Din 19.—; Vinko Resman, Radovljica, Din 6.—; Andrej Nartnik, vojaški župnik, Cetinje, Din 25.—; skupina Zveze bojevnikov Ljubljana-Moste Din 199.—.

Samopomoč Zveze bojevnikov

reg. pom. blagajna
v Ljubljani

Članom in članom zaupnikom! Kr. banska uprava v Ljubljani je s svojim odlokom št. II, 2238/1 z dne 15. maja 1935. odredila, da morajo začasno prenehati s poslovanjem vse reg. pomožne blagajne, ki so osnovane po načinu dokladnega kritja. Zahteva, da izpremenimo sedaj veljavna pravila tako, da bodo predvidevala kapitalno kritje, to je, da se sedanji izpremenljivi prispevki po številu smrtnih primerov preuredijo v stalno določene mesečne prispevke. Proti tej odredbi smo takoj intervenirali pri banški upravi ter vložili priziv. Uspeh intervencije je ta, da je banska uprava popravila svojo odredbo toliko, da smejo pomožne blagajne poslovati nemoteno naprej za stare člane, ki so se priglasili v zavarovanje do izdaja odredbe. Le novih članov ne smejo sprejemati, dokler niso odobrena nova pravila. Zaradi tega posluje naša Samopomoč neprekinjeno dalje. Vse z vplačili prispevkov pridobljene pravice članov so ohranjene ter je vsaka bojazen v tem oziru nepotrebna. Da moremo vršiti svoje obveznosti nasproti članom, naj tudi člani še naprej izvršujejo svoje dolžnosti. Nadaljnji obstoj Samopomoči Zveze bojevnikov je odvisen le od članov samih. Vse tiste, ki so pristopili do objave odredbe banske uprave pa do sedaj še niso poravnali svojih prispevkov, prosimo, da to nemudoma store. S tem si ohranijo pravice, ki so si jih pridobili s svojim pristopom Samopomoči Zveze bojevnikov. V svrhu izpremembe pravil bo v kratkem sklican občni zbor, ki bo pravočasno objavljen. Ko bodo nova pravila potrjena, bomo poslovali zopet v polnem obsegu, to je, sprejemali bomo tudi nove člane. Do tedaj pa prosimo vse člane, naj nam ostanejo zvesti ter pričakujejo nadaljnjih naših obvestil.

Prispevajte za tiskovni sklad